

fra INCEST til

MEDIE-HETZ

Peter Schmidt

fra INCEST til

MEDIE-HETZ

FORFATTERFORLAGET
ATTIKA

fra INCEST til

MEDIE-HETZ

Pressenævnets heksejagt

En seksualkritisk anti-pædagogiks fødsel, kamp og fremtid

- med bidrag af

Leif Blædel, *Weekendavisen*

Christian Braad Thomsen, *Weekendavisen*

Wilhelm von Rosen, *Pan Bladet*

Erik Pedersen, *Ny seksualpolitik*

Redigeret af Peter Schmidt

© Peter Schmidt

1. udgave, 1. oplag, december. 1997

Forfatterforlaget Attika

Schmidt har tidligere skrevet

hele og FRIE børn – en seksualkritisk anti-pædagogik, forfatternavn Jørgen Rasmussen

Tryk: Jelling Bogtrykkeri A/S

Omslag af Lis Heidemann

ISBN 87-7528-279-8

Tak til Lene Lyngsie, tidligere medlem af bladet Seksualpolitikks redaktion, for at nedskrive store dele af denne bog, bl.a. fra bandede radioudsendelser, samt for at læse korrektur. Ligeledes tak til Fabio Scaramella for oversættelsesarbejde, mange gode råd og en senere korrekturlæsning på nyt materiale. Tak til Ole Riemer for teknisk hjælp vedrørende opsætning. Og hvor overvældende herligt var det, da Anne Schäffer, min kæreste under en del af studietiden på Københavns Universitet i 1960'erne, pludselig dukkede op igen efter 30 år. Hendes kritik af bogen har været yderst konstruktiv og tiltrængt. Tak aller- mest til Nina Larsen, min kæreste og samlever på ottende år, som løbende har ydet nødvendig kritik og været en yderst overbærende og stærk ven gennem hele hetzperioden. Herudover har mange andre venner og bekendte bidraget med moralsk opbakning og anden støtte gennem hele bogens tilblivelsesproces. En tak for bl.a. lån af vigtige avisudklip om mediernes hetz mod Christian Kampmann til Christians daværende kæreste og medredaktør af bladet Seksualpolitik fra 1973 til 1980, Finn Mikkelsen. Finn var også engang skydeskive for pressens sensationslyst. Jeg er desuden taknemmelig for en frisk og skarp indholdsmæssig kritik fra stud.mag Peter Jensen samt 3. G'eren Maciej Z. Kolasinski.

*Til Jens Falkentorp, der døde i 1996
i en alder af kun 57 år.
Hans liv var et liv i solidaritet med
alle undertrykte og fattige,
og deres ret til at ytre sig frit.
Han var aktivist ved Sokkelund Radio
i København og ansat ved Danmarks Radio
som oversætter af mange sprog.*

Politikens Tøger Seidenfaden har forsvaret sin avis' ret til at deltage i en heksejagt på forfatteren til denne bog. Bogen er en dokumentation af en chefredaktørs lemfældige og ukritiske holdning til mediernes stempling af undertegnede som pædofil. At dette kan komme fra en "ansvarlig" overordnet på "Den levende avis" er både chokerende og tankevækkende - ikke mindst denne persons arrogante holdning i sit forsvar af medie-hetz metoden.

"fra INCEST til MEDIE-HETZ" er også en bog om voksen/barn seksuelle oplevelser, ikke om alt hvad der har med emnet at gøre, men om dettes mest fortiede side. Denne kontroversielle del har jeg offentliggjort gennem snart mange år i form af faglige beskrivelser som danner baggrund for mine holdninger. Dele af bogen kan anvendes som et ekstra hjælpemiddel til at vurdere et barns eller et ungt menneskes eventuelle behov for hjælp eller støtte. Derfor er bogen også udgivet med henblik på lærer- og pædagogstuderende, professionelle der arbejder med børn og unge - og især forældre. Jeg tror det er en nødvendighed, at vi åbent verbaliserer tabuer for herigennem at opnå større viden og ikke mindst bedre at kunne håndtere den viden, vi har.

Da Pressenævnet har blåstemplet Politikens heksejagt er denne bog sendt til samtlige medlemmer af Folketinget med henblik på at ændre Pressenævnets juridiske grundlag. Paradoksalt nok er den største hindring for ytringsfrihed medierne selv. Det er ofte medierne, som nægter den enkelte borger at tage til genmæle - udøver censur. Det må være således, at den almindelige borger får lettere adgang til genmæle i medierne, og især sådan at tilfælde af falsk etikettering af personer ikke fremover vil kunne finde sted, uden at vedkommende i det mindste selv har kunnet komme til orde.

Når nævnet giver medierne medhold i sådanne sager er der tale om en tragedie for ytringsfriheden. Staten, hvorunder nævnet hører, bærer således det overordnede ansvar for denne krænkelse. Al magt stammer fra vores billeder af hinanden, sagde den franske filosof og historiker Michel Foucault. Helt overordnet handler bogen om de menneskebilleder vi allesammen på godt og ondt konstant benytter os af. Hvad er det for billeder vi har af hinanden når vi bruger ord som bøsse, pædofil, neger eller kvinde? Eller begreber som menneske, seksualitet eller barndom. F.eks. har der altid været børn, men "barndommen" har kun været almen i Vesteuropa i omtrent 400 år - alle begreber udvikler og afvikler sig uafbrudt.

I mine øjne er såvel barndom som seksualitet en del af paradigmet mennesket - konstrueret igennem historien også af videnskaben. I dag er der et nyt menneskebillede under opsejling, som hovedsagelig opbygges af protest- og alternative bevægelser. Mennesket har alt i sig, også muligheden for at blive et helt og FRIT væsen, som kan vælge hvad det vil, og hvilke identiteter det vil påtage sig. Hvilke egenskaber og psykiske komponenter mennesket ønsker at overtage fra en gruppe eller enkeltpersoner og indlejre i sin personlighed bliver en væsentlig del, tror jeg, af det nye i fremtidens menneskebilleder. Kombineret med behovet for, at vi ikke slår hinanden ihjel, bliver den eneste realistiske overlevelsesstrategi at udøve respekt for hinandens egenart. Heri ligger der også en chance for de minoriteter og den minoritetsadfærd, der i dag holdes nede, i nogle tilfælde endda af lovgivningen.

Forfatteren

INDHOLD

Forord 13

Nævnet hvor retssikkerhed ikke gælder de uglesete ... 15

1. del: Tilbageblik 17

Bøssefrigørelse på en arbejdsplads (Seksualpolitik, efterår 1977)

Venstrefløjens seksualracisme (Dagbladet Information 6/3-78)

Kønskvotering er kvindernes vigtigste våben (Dagbladet Information 28/2-79)

Helen Nash og Alpha Diallo (Socialistisk Dagblad 1/8-79)

Bøsser og lesbiske (Politiken 14/11-79)

2. del: En anderledes incest 31

Fra radioudsendelser

Far, må jeg lege med din tissemand?,
anmeldt i Pan Bladet, 5/11-82,
af bøssehistorikeren Wilhelm von Rosen

Far, må jeg lege med din tissemand?
(DR/Ekstra Bladet 17/8-82)

Program om børns sexliv stoppet
(Ugeavisen København, efterår, 1982)

En 12-årig dreng og en 25-årig kvinde
(Christiania Radio 24/4-85)

Vesterbro Natradio (29/11-85)

Indledning

Båndede interviews:

1. En kvinde: Da jeg var 12 år...
2. Cand. psych. lektor Hans Hessellund, AUC
3. Filminstruktør og forfatter Christian Braad Thomsen
4. Cand. psych. og sexolog Bent Petersen

5. To mødre og en far fortæller
6. Interview med en 17-årig pige
7. 19-årig bøsse om dengang han var 8 år
8. 24-årig kvinde og hendes 13-årige kæreste
9. Brev fra Henrik, som er far til sin søster

Direkte udsendelse:

Sexologerne Jette Bach og Bent Petersens oplæg

1. Søren om samværet med sin farbror
2. En fars naturlige forhold til sine børn
3. Lavalder, mongolbørn og kongefamilien
4. Tvillingebroder, der har samleje med sin søster
5. Jette, Bent og Peters egne erfaringer
6. En kvinde tvivler
7. En anden kvinde mener, det er løgn
8. Om ophævelsen af lavalderen
9. Tvillingebroderen igen
10. Sonja og hendes tvillingebroders kærlighed
11. Ikke incest psykologisk set
12. Flere følelser og mere flirteri

3. del: Kætteri 89

Nogle ord om et ord

En anden kultur

Vi skal vide mere om incest

Målet er den størst mulige tryghedsfølelse

Etik

4. del: Ingen retssikkerhed for de uglesete 103

- en seksualkritisk anti-pædagogiks kamp

Analysen:

Analyse af en hetz (Ny sexualpolitik, foråret 1995)

Christian Braad Thomsen om hetzen (Weekendavisen 28/4-4/5-95)

Den responsive stat (Direkte Aktion, sommeren 1995)

Frihed eller fængsel (Ålborg Stiftstidende 16/10-1995)

Korrespondancen og dokumentation:

- Brev til hvert medlem af Folketinget (2/2-95)

- Dementi til *Politiken* (28-31/1-95)

- *Politikens* afvisning af mit dementi (17/2-95)

- Brev fra Voksne Babyers Verden (18/2-95)

- Brev fra forfatteren Hugo Hørlych Karlsen (21/2-95)

- *Press* censurerer allerede bestilt annonce (24/2-95)

- *Politikens* første begrundelse for afvisning af genmæle (27/2-95)
- Klage til Pressenævnet (1/3-95)
- *Politikens* anden afvisning af genmæle (modtaget af Pressenævnet 24/3-95)
- Peter Schmidts brev til Tøger Seidenfaden via Pressenævnet (2/4-95)
- *Politikens* tredje afvisning af genmæle (modtaget af Pressenævnet 18/4-95)
- Brev fra socialrådgiver Svend Jensen til Pressenævnet (20/4-95)
- Brev fra forfatteren Maria Marcus til Pressenævnet (22/4-95)
- Krav om genmæle (tilsendt Pressenævnet 24/4-95)
- Brev fra formanden for Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske, Søren Laursen (til Pressenævnet 26/4-95)
- Pressenævnets kendelse (18/5-95)
- Klage over Pressenævnets kendelse (30/5-95)
- Pressenævnets svar (9/6-95)
- Brev til formanden for Folketingets Retsudvalg, Bjørn Elmquist (29/6-95)
- Svar fra Bjørn Elmquist (8/2-96)
- Det ligner en tidligere hetz mod forfatteren Christian Kampmann

5. del: Fremtidens menneskebillede165

- en seksualkritisk anti-pædagogiks fremtid

Bøsser har succes i samfundet, *Politiken*
 LBLs stifter, Axel Axcil, melder sig ind i Pædofilgruppen
 Verdens første, Press Release
 På kanten af kaos, *Ny sexualpolitik*
 Nye toner, *Ny sexualpolitik*
 Young and Old - We're Gonna Be Free, I.P.C.E.-kongres
 En rebelsk fugls sange, fra Hertofts *Den rebelske fugl*
 Institutionerne mangler valgfrihed, *Dagbladet Information*
 Hvad bestemmer børnene, *Information*

Hjem igen181

en seksualkritisk anti-pædagogiks fødsel

Bilag 1:

Sociale og kulturelle begivenheder til opbygning af et nyt menneskebillede

Bilag 2:

Den gamle pædofilgruppe, af "de gamle"

Litteratur, bøger, organisationer m.m.206

FORORD

En undersøgelse af dr. Theo Sandfort: "The Sexual Experiences of Children" udkom i det videnskabelige tidsskrift, *Paidika*, i 1994, Volume 3, nr. 2. Undersøgelsen konkluderer bl.a.:

"Den moralske antagelse, at en seksuel forbindelse mellem en voksen og et barn per definition er seksuelt misbrug, understøttes ikke af vores undersøgelse. Denne viser derimod, at der findes unge mennesker, der i en tidlig alder har haft ikke-misbrugende ["non-abusive"] og positive frivillige seksuelle kontakter med voksne. Den ubalance i magt, der hidrører fra en forskel i alder eller erfaring, leder ikke nødvendigvis til kontakter, der er ufrivillige. Frivillige seksuelle kontakter med voksne korrelerer ikke med problemer i den seksuelle funktion senere i livet, og faktisk synes følgerne at være de samme, som for frivillige seksuelle oplevelser med jævnaldrende."

Desværre må denne undersøgelse forties. Den skulle nemlig have været trykt her i bogen, men et afslag fra Sandfort om tilladelse hertil lød bl.a. således: *"Thank you for your letter and all the enclosures. It seems that in Denmark the same things are going on as in the Netherlands as well as in all other European countries. I myself have been accused in the press of promoting sexual abuse of children. I feel sorry for you that you have to deal with all this."* Og selv om Sandfort i sit brev dog tilføjer, at han kun kan give tilladelse til at trykke sine undersøgelsesresultater, såfremt der er tale om *"a well known, and well respected publisher"*, så tror jeg, at afslaget også er en følge af de seneste beskyldninger i pressen mod ham, udover at der skal et fornemt forlag til.

Jeg tror næppe at Munksgaard eller Hans Reitzels forlag er indstillet på at udgive hans undersøgelser. Sandfort har pga. omtalte falske beskyldninger mod sig været nødsaget til at slæbe den hollandske udgave af det amerikanske magasin "Penthouse" i retten. Selv om han vandt sagen, så tror jeg at Sandforts frygt for samfundets reaktion er den reelle årsag til afslaget om at få undersøgelsen med her i bogen. Hvis det forholder sig således er det yderst skræmmende! Og på bagsiden af denne bog citeres en amerikansk psykiater, der nødvendigvis må være anonym. Da forskning og oplysning herved får kummerlige vilkår, må resultatet uvægerligt blive et fattigere samfund.

Sandforts forskning bekræfter én af nærværende bogs hovedteser, nemlig at udfaldet af faktisk forekommende voksen/barn seksuelle relationer, ikke automatisk er givet på forhånd. Hvis nogen ønsker at låne *Paidika* på engelsk eller den danske oversættelse i uddrag, kan jeg kontaktes på tlf. nr. 3142 1109.

Sandfort er "President of the Department of Gay and Lesbian Studies" ved Utrecht University. Han er bl.a. forfatter til *"The Sexual Aspects of Paedophile Relations"* (Amsterdam: Spartacus, 1982) og *"Boys on their Contacts with Men"* (Elmhurst, NY: Global Academic Publishers, 1987).

Peter Schmidt

Nævnet hvor retssikkerhed ikke gælder de uglesete

Etik. Pressenævnet havde ingen indvendinger imod, at Politiken kaldte en ikke-pædofil for "erklæret pædofil"

Politiken kaldte fritidspædagog Peter Schmidt for "erklæret pædofil" og skrev at han "i en annonce tilbød børnepasning". Peter Schmidt er ikke pædofil og har ikke erklæret at være det. Han har ikke tilbudt børnepasning. Han sendte bladet et uaggressivt læserbrev med korrektion af fejlene. Redaktionen afviste det. Så klagede han til Pressenævnet. Det gav forleden Politiken medhold.

Jamen, det er da løgn? Nej, hvert et ord er sandt:

Peter Schmidt er engageret i seksualpolitik. Han er inspireret af Wilhelm Reich. Sexologen, professor Preben Hertoft har omtalt hans bog *hele og FRIE børn* med respekt og mener, han er i slægt med Homer Lane og A.S. Neill.

Maria Marcus siger han fortsætter, hvor Freud stoppede. Han solidariserer sig med kvindefrigørelsen og med seksuelle minoriteter, er stifter af adskillige ligestillingsudvalg og seksualpolitiske sammenslutninger, ligesom han er medstifter af Pædofilgruppen.

I lighed med flere andre af gruppens medlemmer er han ikke selv pædofil, men vil støtte den. Akkurat som Landsforeningen af Bøsser og Lesbiske har medlemmer, der ikke er nogen af delene, kun sympatisører. Dansk Kvindesamfund havde for nogle år siden en mandlig formand. Nadine Gordimer deltog i antiapartheid-kampen i Sydafrika uden at være sort.

Efter at Peter Schmidt, til støtte for bogen om frie børn, havde annonceret for tilslutning til "Anti-pædagogisk netværk - en diskussions- og børnepasningsgruppe for forældre, socialarbejdere og andre", indledte bladet Socialpædagogen - som måske ikke bryder sig meget om anti-pædagoger - en beskidt kampagne mod ham. Den blev fulgt op af B.T. under overskriften "Pædofil vil passe små børn privat" - det var den lidt uklare brug af ordet "børnepasningsgruppe" som blev forvrænget til at Peter Schmidt personlig ville passe små børn.

Dagen efter den artikel skrev journalist Hanne Fall Nielsen kritikløst dens påstande af i Politiken og benyttede de indledningsvis citerede vendinger, uden så meget som at lade Peter Schmidt få lov at svare på angrebene.

Anstændige aviser accepterer normalt korrektion af notoriske fejl. Men da Schmidt med sit indlæg kort ville klarlægge sin holdning, fik han i et brev fra Tøger Seidenfaden at vide, at bladet "ikke er synderlig optaget af hans seksualitet", og at artiklen "faktisk ikke handlede om ham", men om "principielle forhold ved privat børnepasning".

Når Peter Schmidt modsætter sig at blive kaldet pædofil, skyldes det ikke at han anser det for ærekrænkende i sig selv. Men det er en udbredt tro, at de pædofile er monstrøse børnelokkere, som begår voldelige seksuelle overgreb mod små børn - og selv om dét overhovedet ikke er karakteristisk for pædofile forhold, vil påstanden selvsagt kunne skade ham professionelt.

Da Schmidt klagede til Pressenævnet, glemte Politiken sin første motivering for at afvise ham - den der indebar, at aviser frit skulle kunne beskyldte folk for hvad som helst, bare de påstår, artiklerne handler om noget andet.

I stedet henviser Seidenfaden nu til hans tilknytning til Pædofilgruppen og hævder, at "når pressen beskriver folks seksuelle orientering (...) sker det på grundlag af den

eventuelle foreningstilknytning, de har valgt at hænge deres seksuelle præferencer op på.”

Denne kunstige argumentation kan jo ikke skjule at Politiken har skrevet noget urigtigt om Peter Schmidt.

Men Pressenævnet - repræsenteret ved Axel Kierkegaard, Bent A. Koch, Kaare R. Schou og Preben Sørensen - udtaler: “Anvendelsen af ordet pædofil på den måde, som det er sket i Politiken’s artikel, er ikke en overtrædelse af god presseskik”. Færdig med Schmidt!

I modstrid med god retsskik undlader nævnet at motivere afgørelsen. Det er heller ikke let at argumentere for avisers ret til at skade en mand med usande påstande. Men nævnets afgørelse er ikke helt overraskende, for det har flere gange tidligere været påfaldende uvilligt til at støtte upopulære minoriteter. Da medlemmer af Hells Angels helt udokumenteret blev beskyldt for narko-handel, afviste nævnet en klage, med at påstandene “ikke var egnet til at påføre klagerne økonomisk eller anden skade af betydning”. De nydelige herrer i nævnet synes at mene, at kun det pæne borgerskab besidder respektable æresbegreber. Derfor gav man samme motivering for at afvise nogle andre HA-medlemmers klage over påstande om, at de var blevet tævet i Christiania, skønt de ikke havde været i Fristaden. Sekten Hare Krishna fik afvist en klage over at blive slået i hartkorn med visse nyreligiøse bevægelser med deres “totalitære metoder” og smarte økonomiske arrangementer - skaden ved urigtigheden var “ikke af betydning”.

En retssikkerhed er småt bevendt, hvis ikke den gælder også for de svage og for forhadte minoriteter. Det gør den - selv om der er skændige undtagelser - ved domstolene. Men Pressenævnet synes ikke at mene, at uglesete folk har krav på samme behandling som ordentlige mennesker.

“Der er en mand i enhver kvinde, et barn i enhver mand (omend dybt begravet), en handicappet i ethvert menneske, en indvanderer i os alle, en bøsse i enhver mand, en lesbisk i enhver kvinde, o.s.v. Vi bør bevidst og åbent erkende, at disse grupper repræsenterer positive kvaliteter i alle mennesker. Ved at kvotere disse kvaliteter frem, til fordel for samt berigelse af sociale grupper på arbejdspladserne, i partierne, i foreninger, i boligkvarterer, overalt i samfundet og på alle niveauer, vil vi ifølge nogle feminister også være med til at svække alle sociale hierarkier. Formålet er at få reel ligestilling og selv-bestemmelse indført overalt, samt at ethvert menneske kan komme til at udvikle sig og anvende enhver egenskab i sin psykoseksuelle personlighed og krop.”

*Peter Schmidt, Seksualkritisk
(Anti-)pædagogik, eget forlag, 1982*

1. DEL

Tilbageblik

De følgende artikler fra perioden 1977-79 er medtaget i nærværende bog for at demonstrere hvorledes en frigørelseskamp kan udvides fra kun at omfatte bøsser til andre undertrykte grupper. Som bøsser gik vi direkte ind for at støtte lesbiske kvinder, (som vi opfattede som dobbeltundertrykte dels som kvinder og dels som lesbiske) transvestitter og transsexuelle, og vi gik også ind i kampen imod diskriminering af indvandrere og flygtninge. Denne gamle kamp fra 70'erne er stadig en værdig kamp til inspiration og efterligning. Her, 20 år senere, dokumenterer artiklerne hvorledes det billede, vi har af eksempelvis bøsser igennem tiden (uagtet fortsat diskriminering i dag) dog har undergået en drastisk forandring. Artiklerne bringes desuden med tanke på Seidenfadens argumentation. Hvis chefredaktøren har ret til at kalde mig pædofil, så må han også kalde mig kvinde, lesbisk, politisk flygtning

Bøssefrigørelse på en arbejdsplads

af Peter Schmidt

(Seksualpolitik nr. 5/1977)

Højdepunktet for den seksualpolitiske faglige kamp i disse år blev "Høringen om bøsser og lesbiske på arbejdspladserne" der fandt sted i 1980 først og fremmest på grund af vores kamp på arbejdspladsen P&T. Min og andres beretninger fra arbejdspladsen der kom frem på høringen blev transmitteret fra DR. P1 umiddelbart efter høringen. Herudover offentliggjorde Information, Ekstra Bladet, Politiken og andre landsdækkende aviser flere af de personlige beretninger fra høringen.

Det er vigtigt, at lesbiske og bøsser gør oprør mod den undertrykkelse, de møder på deres arbejdsplads. Det kan ske bl.a. ved at danne basisgrupper. Her kan man få den moralske støtte, man har brug for. Og kønspolitiske organisationer støtter arbejdernes krav om oprettelse af anti-diskriminationsudvalg i fagforeningerne.

For et halvt år siden forsøgte to af mine kolleger i selve arbejdstiden at latterliggøre og umyndiggøre mig ved at prøve at tage mine bukser af mig. Den ene pågreb mig bagfra og holdt mine arme fast, så han vanskeliggjorde mine forsøg på at sparke mig fri. Fyren foran nåede at åbne mit bæltespænde. Hele episoden fandt sted, fordi disse to kolleger ikke kunne tåle at høre mig snakke lige så meget om mit sexliv, som mine andre kammerater talte om deres.

I en hel time eller mere, før de tog fysisk fat i mig, havde den ene konstant angrebet mig verbalt for min homoseksualitet, men da jeg ikke havde noget imod at snakke om alle former for sex, kunne de åbenbart ikke finde på andet end at "tage fat".

Senere fortalte den ene af de to fyre mig, at jeg "selv var ude om det". Mon ikke der er en del voldtagne kvinder, der også har hørt den forklaring? For de kunne jo bare lade være med at gå i den kjole, lade være med at snakke med fyren eller byde ham op til dans. Ligesom jeg jo bare kunne lade være med at sige et ord om mit sexliv, mens andre taler frit fra leveren om deres.

At der ikke må være forskel på, hvad homoseksuelle og heteroseksuelle kan tillade sig, må gøres klart i hele fagbevægelsen. Det er derfor af største betydning for bøsser og lesbiske, der er medlemmer af en fagforening, at de får denne til at vedtage et forslag om, at diskriminering af homoseksuelle medlemmer fordømmes på det kraftigste.

Homoseksuelle postarbejdere fik klø af kollegerne

*Fagforening må gribe ind
mod forfølgelse*

Af Nils-Chr. Nilson

Homoseksuelle postarbejdere på omkarteringen i København har fået klø, fordi de er afvigere. Postarbejdernes Fagforening har været nødsaget til at gribe ind og rejser sagen på specialarbejderforbundets kongres, der begynder søndag.

Fagforeningsformand Rene Bresson, Postarbejdernes Fagforening: — Omkarteringen er en stor arbejdsplads med mange forskellige mennesker. Vi har haft et par kedelige sager, hvor nogle medlemmer, der er 'på den forkerte side' er blevet afstraffet med lidt krasse midler. De har været udsat for repressalier, og det kan vi ikke acceptere. Vi har taget nogle kraftige tørne med nogle mennesker om det, men

vi synes, at problemet er alment, og derfor rejser vi det på SIDs kongres.

Postarbejdernes Fagforening har fremsendt følgende resolutionsforslag: 'Specialarbejderforbundet i Danmark fordømmer enhver form for forfølgelse, diskriminering eller voldeligt overfald mod homoseksuelle SID-medlemmer. Det kan aldrig være i arbejderklassens interesse, at homoseksuelle og heteroseksuelle arbejdere forfølges, krænkes eller bliver genstand for direkte voldelige overgreb. I den nuværende krisetid vil højrekræfterne udnytte enhver chance til at splitte arbejderklassen ved bl.a. at spille forskellige grupper ud mod hinanden. SID opfordrer til solidaritet i hele arbejderklassen og støtter alle arbejdere i SID i deres kamp for lighed.'

Initiativet har ført til et takkebrev fra Bøssernes Befrielsesfront, der skriver, at postarbejderne er den første fagforening, der har taget et positivt skridt til fordel for homoseksuelle medlemmer.

Formanden for Postarbejdernes fagforening, Rene Bresson, var Dagens Portræt - uden foto - i Politiken Søndag 4/9-1977. Da hans portrætfoto ikke kom med bringes et billede af ham fra Postarbejderen, nr. 19 marts 1978 her:

Men da postarbejdernes antidiskriminationsforslag skulle behandles på SID'-kongressen "spillede" postarbejdernes delegerede "billard", og forslaget kom aldrig til afstemning endelige behandling!

En dag kom min ven, Hans Jørgen Jensen, på arbejde med neglelak på. Han skulle stå ved et pakkesorteringsbord. Foruden at sortere pakker skulle han også binde postsække op, efterhånden som de blev fyldt med pakker. Hans Jørgen arbejdede sammen med tre kolleger. De stod og arbejdede således, at de kunne høre hinanden, hvis de talte højt. Fra starten var der en aggressiv stemning. Alle tre blev ved med at gentage: "Vi har ikke noget mod bøsser, bare de lader være med at vise det". I mange timer forsøgte de at latterliggøre ham, og når dette ikke virkede, begyndte de at insinuere, at han ikke kunne passe sit arbejde og binde sække op, hvis han samtidig skulle skåne sine farvede negle. Da dette heller ikke havde nogen synderlig indflydelse på Hans Jørgen, truede den ene af kollegerne med at indberette ham for ikke at passe sit job. Efterhånden var der mange vidner, for-

¹⁾ Formanden for Postarbejdernes Fagforening, Rene Bresson, sammen med Finn Kristiansen (Frederiksberg), Franz Winther Christiansen (Pakkeposten), samt Erling Krohn (Omkartering) og suppleant Anette Holm (Omkarteringen) var postarbejdernes delegerede på SID'-kongressen. Se i øvrigt "Bøsser får succes i samfundet", *Politiken*, og trykt her i starten af 5. del.

di denne kollega blev mere og mere hidsig - han råbte mere og mere op. Alle kunne dog se, at Hans Jørgen stod og passede sit job udmærket.

Det afgørende for en arbejder i sådanne situationer er, at han har nogen at få moralsk støtte hos. Både Hans Jørgen og jeg ved fra egne erfaringer, at vi ikke kan klare den slags alene. Vi var heldige - vi havde vores mandegruppe. Hvad med dem, som ikke engang har denne mulighed? Hvis vi ikke havde haft nogle andre at støtte os til, ville vi have sagt op. Og i disse krisetider ville det for os indebære 5 ugers karantæne, fordi vi homoseksuelle "selv har sagt op, ikke?" I tilfælde af, at man er 50 år eller derover kan dette være katastrofalt. Det kan blive til permanent arbejdsløshed indtil pensionsalderen. Hvis personen er heldig, vil vedkommende "kun" miste sin anciennitet, hvis han/hun som ufaglært skulle blive tvunget over i et andet erhverv.

Disse er kun nogle af grundene til, at det er bydende nødvendigt, at vores (og egentlig alle) fagforeninger fordømmer diskriminering af homoseksuelle på arbejdspladserne - og opretter et anti-diskriminationsudvalg. For alle diskriminerede medlemmer. Bøsser og lesbiske er i sig selv så få i antal. Uden en bred alliance mellem alle diskriminerede grupper (f.eks. kvinder i almindelighed, gæstearbejdere, ældre personer, deltidsansatte, enlige forældre osv.) vil vi ikke have det nødvendige flertal til at ophæve al diskriminering.

Else Edusai og Peter Schmidt er medlemmer af ligestillingsudvalget i Postarbejdernes Fagforening. Udvalget blev til som en kompensation for at SID-forslaget aldrig kom til afstemning

Fra Kommunistisk Forbunds avis nr. 2, 14. okt., 1978.

Ovenstående handlede om vores egen undertrykkelse. Men det er jo ikke enkeltstående tilfælde, og det kan derfor være nyttigt at se dem i forbindelse med den generelle undertrykkelse, som minoritetsgrupper udsættes for:

Undertrykte samfundsgrupper som kvinder, negre, homoseksuelle og arbejderklassen har i mange år haft vanskeligt ved at kunne acceptere sig selv. De ledendes ideologi og livsstil har stået som noget ønskværdigt for de lidende selv, uden at de af den grund har haft nogen reel mulighed for at opnå dette.

Kvinderne og negrene har været de mest fastlåste, fordi de har været lette at identificere, mens de fleste bøsser og nogle fra arbejderklassen har haft held med at skifte miljø og her blive fuldt integreret.

To tyske sociologer, Martin Dannecker og Reimut Reiche, har i deres undersøgelse "*Der gewöhnliche Homosexuelle*" (Gennemsnitsbøssen) vist, at der findes en social flugt fra land til by og fra arbejderklassen til mellemklassen for bøsser. Undersøgelsen omfatter desværre ikke lesbiske kvinder, men viser, at flugten for bøsser er betydeligt større end for den øvrige befolkning i Vesttyskland. F.eks. kommer 14% af de homoseksuelle mandlige studerende fra arbejderhjem i modsætning til 6% heteroseksuelle mandlige studerende. Forholdene i Danmark afviger ikke væsentligt fra forholdene i Vesttyskland.

Årsagerne til, at denne sociale og geografiske flugt er større for homoseksuelle end for heteroseksuelle, er den almindelige undertrykkelse og diskriminering. Gennem Dannecker og Reiche's undersøgelser har vi fået dokumentation for, at der findes en ekstra hård social faktor som spiller ind, og gør at bøsser stiger (flygter) hurtigere op ad den sociale rangstige end andre mænd. Der er ikke tale om, at de blot stræber efter flere penge og status, men om at flertallet af bøsser flygter fra et helvede. Dannecker og Reiche mener ikke, at bøssers relativt højere uddannelse skyldes nogen særlige biologiske egenskaber, men udelukkende beror på det faktum, at tilværelsen som bøsse i arbejderklassen er uudholdelig. Undersøgelsen dokumenterer også grundigt, at den meget udbredte opfattelse, at bøsser og lesbiske i særlig høj grad skulle stamme fra middel- og overklassen, ikke holder stik.

Reiche og Dannecker har gjort samfundet en stor tjeneste ved at afdække tingenes rette sammenhæng. Der findes ikke noget særligt slægtskab mellem homoseksualitet og mellem-/overklassen.

Det er vigtigt at pointere, at bøssefjendskab eksisterer overalt i samfundet, i alle sociale klasser. Men det er lettere at bære i mellemklassen, fordi mellemklassen i højere grad end arbejderklassen har en facade af høflighed til at dække over bl.a. angst og had. I arbejderklassen står den enkelte homoseksuelle overfor arbejdernes direkte og spontane angreb. Psykologisk set er det naturligvis sundere for arbejderen at udtrykke sig, som han gør i stedet for at skjule sig. Det gør det bare ikke lettere for den homoseksuelle f.eks. at holde selvhadet på afstand, når han angribes af måske 20-30 personer. Under disse vilkår er det klart, at han flygter til andre sociale lag.

Hvad så med os homoseksuelle, der er tilbage i arbejderklassen? For os, der er tilbage, bliver kampen sværere, fordi vi ikke er så mange, der kan organisere os - eller blot støtte hinanden. Det vil hjælpe, hvis vi ved, at vores fagforening støtter os f.eks. ved offentligt at fordømme diskriminering af homoseksuelle, som PAF (Postarbejdernes Fagforening) har gjort. Og i endnu højere grad, hvis vi kan få oprettet et udvalg, hvor vi kan komme og få hjælp, når vi har brug for det. Trygheden på arbejdspladsen vil blive større, og vi vil kunne stå frem som stolte mennesker uden frygt eller skam.

I nogle lande vinder homoseksuelle i disse år, gennem hård kamp, flere muligheder og mere mod til at stå frem som bøsser eller lesbiske. Det eneste, som i virkeligheden er for-

færdeligt ved at være bøsse eller lesbisk, er at vi konstant tvinges til at skjule, undertrykke og fornægte enhver hentydning til noget så fundamentalt som vores kærlighedsliv, seksualitet, følelser og adfærd.

At stå frem er personligt og psykisk af den største betydning for den enkelte. At stå frem kræver mod. Det er farligt, sådan som forholdene er nu, ikke mindst i en krisetid. Under højkonjunkturen er det mindre risikabelt at stå frem, bl.a. fordi man lettere vil kunne finde et andet arbejde i tilfælde af, at man ikke kan bære denne udsatte position på sin arbejdsplads. Men selv om det kan være risikabelt at stå frem og som en konsekvens heraf måske miste sit job, så skal det gøres af ovennævnte grunde.

Både på arbejdspladsen og i vores faglige organisationer må bøsser, lesbiske og heteroseksuelle arbejdere støtte hinanden personligt og politisk. Der må være de samme rettigheder, respekt og lighed mellem alle arbejdere. Og vi kan kun stå solidarisk, hvis vi sammen bekæmper enhver form for diskriminering. Derfor kræver vi nu, eftersom vores forslag ikke kom til afstemning på SID-kongressen, oprettelsen af et åbent anti-diskriminationsudvalg i vores egen fagforening. Enhver homoseksuel postarbejder bør melde sig ind i udvalget. Foruden at tage sig af diskriminering af homoseksuelle, skal udvalget have et bredt sigte og omfatte alle postarbejdere, der føler sig diskriminerede. F.eks. kvinder i almindelighed, ældre ansatte, forældre med behov for børnepasning osv. Den 30. oktober holder PAF ordinær generalforsamling, hvor forslaget til et anti-diskrimineringsudvalg skal til afstemning².

PAF har modtaget støtteerklæringer for sit SID-kongres forslag (som forbyder diskriminering pga. seksualorientering, etnisk oprindelse m.m.) fra følgende organisationer: Bøssernes Befrielsesfront, Forbundet af 1948, Mandebevægelsen, Lesbisk Bevægelse, Rødstrømpebevægelsen og Thilderne/Dansk Kvindesamfund.

Kommentar i dagbladet Information

Venstrefløjens seksualracisme

Den 6. marts 1978 af Peter Schmidt³. Denne kommentar er i uddrag.

DKP og nogle andre organisationer har nægtet lesbiske kvinder at deltage i den Internationale Kvindedagsdemonstration d. 8. marts, såfremt de lesbiske kvinder insisterer på at demonstrere under deres hovedparole: *Lesbisk kamp er kvindekamp - kvindekamp er lesbisk kamp*.

Udelukkelsen af de lesbiske kvinders hovedparole er en undertrykkelse af lesbisk kamp. Det er et slag mod lesbiske kvinders muligheder for at protestere mod deres egen

² En sort afrikaner, Said Mohammed fra Comoerne, var en af vores kollegaer ved P&T. Det er ham til ære, at mange DKP-postarbejdere måtte opgive deres modstand mod etableringen af Ligestillingsudvalget i Postarbejdernes fagforening. Ingen DKP'er med respekt for sig selv var i stand til at sige denne sorte afrikaner imod, da han tordnede mod kritikerne af Ligestillingsudvalget som værende næsten "racister".

³ Originaltitel "DKP og Lesbianisme". 4 måneder senere og a propos problemerne mellem dele af venstrefløjen og en evt. accept af Lesbisk Bevægelses 8. marts paroler skrev Hanne Dam herom d. 3/7-1979 i *Information* under overskriften: "Ligestillingsudvalg føler sig censureret". Tre medlemmer af ligestillingsudvalget i Landsforeningen for Socialpædagoger (LFS), Linda Buckingham, Peter Schmidt og Carsten Due, fik ikke lov til at skrive et eneste ord om 8. marts i fagforeningsbladet *LFS-nyt*. En overfladisk bortforklaring fra LFS side blev tilbagevist af ligestillingsudvalgets tre medlemmer i et debatindlæg i *Information* d. 14-15/7-1979 under overskriften *Censur*.

undertrykkelse. Det er et forsøg på at fastlåse lesbiske kvinder i en samfundsundertrykkelse, der er baseret på seksualpræference, og kan ikke være andet end seksualracisme. Ethvert menneske er født med evnen til at elske både sit eget og det modsatte køn. Det er et biologisk potentiale alle har fra naturens hånd, og når diskriminering finder sted på grund af seksualpræference er der tale om en racisme, der er lige så frygtelig, og i sit væsen lige så fascistisk, som den racisme sorte mennesker udsættes for.

De postarbejdere, som er medlemmer af KAP (Kommunistisk Arbejderparti), har været de mest loyale og konsekvente støtter, vi har haft på arbejdspladsen, både i forbindelse med bøsse-, kvinde- og lesbisk kamp på min arbejdsplads, P&T i vores kamp for at få et ligestillingsudvalg nedsat på generalforsamlingen. Det er ikke alle på venstrefløjen, der er seksualracister!

Kronik i dagbladet Information

Kønskvotering

er kvindernes vigtigste våben

Kronikken er forkortet væsentligt

D. 28. februar 1979, af Peter Schmidt, illustreret med tegning af Peter Lautrop⁴. Med hensyn til kvinder mener jeg at kønskvotering er et nyttigt redskab til opnåelse af ligestilling med mænd, og kønskvotering har jeg kæmpet for siden 1974.

En første betingelse for ... (kvindernes frigørelse, red.) ... må være en kønsintegrering på alle områder og niveauer af arbejdsmarkedet. For at indføre denne kønspolitiske produktionsmåde må traditionelle og utraditionelle midler tages i anvendelse. Et af midlerne kan være kønskvoteringer, hvis mål skal være at skabe reel ligestilling og afskaffelse af ethvert kønshierarki. Dette vil ifølge nogle feminister, svække sociale hierarkier i almindelighed. Foruden kønskvoteringer skal alle traditionelle kvindekrafter, som de materielle forudsætninger for kvindernes ligestilling og frigørelse, ikke have en lavere prioritering end f.eks. kønskvotering.

En anden betingelse er afskaffelse af al anti-homoseksualitet, racisme, sexismen og kønsroller på arbejdsmarkedet. På nuværende tidspunkt er postarbejdernes generelle antidiskriminationsoverenskomst, som forbyder diskriminering pga. køn, race, nationalitet og seksualitet, et vigtigt krav for at nå frem til en seksualrevolutionær produktionsmåde.

Kønskvotering og moder/barn-bindingen

"Det fundamentale moder/barn afhængighedsforhold har eksisteret i en eller anden form i alle samfund, tidligere eller nuværende, og således har formet og stadig former enhver moden kvindes og ethvert spædbarns psykologi", S. Firestone, "Kønnenes dialektik", 1972, Rhodos.

Så længe det er kvinderne, der føder børnene, vil tilknytningen betyde, at en større del af hendes liv end af mandens tilegnes barnet. Uden positive særforanstaltninger for kvinderne er konsekvenserne af dette, at mænd oparbejder flere ressourcer og mere overskud end

⁴ Den oprindelige overskrift på denne kronik i Information lød: "Venstrefløjen, den 8. marts og en seksualrevolutionær produktionsmåde."

kvinder, hvorved de gør sig mere gældende end kvinder i samfundet. Uden positive særforanstaltninger kan dette sociale kønshierarki ikke brydes.

Det må være indlysende i betragtning af moder/barn-bindingen, at traditionelle krav som flere daginstitutioner o.l. aldrig i sig selv vil kunne ligestille mænd og kvinder samfundsmæssigt. Heller aldrig vil en oplysningsvirksomhed i sig selv kunne ophæve en kvindefjendsk ideologi, men blot mildne den.

Kønkvotering og samværsformer

Kønkvotering kan ligeledes være et hjælpemiddel til at ændre vores samværsformer. De borgerliges kønsadskilte og kønshierarkiske samværsformer på arbejdsmarkedet kan, ved hjælp af kønkvoteringer, tilnærme sig lige og kollektive samværsformer. På mange arbejdspladser arbejder man i grupper, men stadig alt for ofte kønsadskilte. Kønsintegreerede kollektive arbejds- og samværsformer kan blive et af resultaterne af 50% kønkvoteringer i ansættelser på traditionelle mandearbejdsområder. For at sikre, at kønkvoteringer ikke bliver en boomerang mod netop kvinderne, må 50% kønkvoteringer ikke indføres på traditionelle kvindeområder, så længe den procentvise arbejdsløshed blandt kvinder er større end blandt mænd.

Konklusion

Vi har set, at rovdrift på kvinden (...) finder sted i Sovjet. Det sidstnævnte finder faktisk sted i alle de "socialistiske" lande. Fængselsstraf på 6 år for homoseksualitet finder også sted i Sovjet. ... heller ikke i et sådant samfund skal vi regne med nogen garanti for, at seksualiteten ... (og kvinden, red.) ... bliver frigjort.

Kommentar til en kønkvoteringsdebat i 1979:

(Kronikken blev dengang uddybet i en kommentar i Information af et andet medlem af Faglig ligestillingsbevægelse, Linda Buckingham: "Psykoanalyse, feminisme og marxisme" d. 21/3-1979.

Andre debatindlæg lød: "8. marts og Peter Schmidt", af Helga Jørgensen d. 9/3 1979, og "Om Freud og mennesker", af Lis Lomholt d. 31/3.1979.

Min kronik skrev jeg som en reaktion på to indlæg: *Kønkvotering - en illusion*, af Claude Andersen og Helle Hvidtfeldt, d.25/1-1979, der begyndte med ordene *Angående Peter Schmidts kommentar til Information 15-1: "De psykologiske forklarings magtesløshed"*. Det andet indlæg hed: "Kønkvotering", af Elisabeth Levy og Jytte Thorbek, som indledningsvis lød:

"Der har fornylig været en debat om kønsrollernes oprindelse, som startede med Peter Thielsts indlæg den 8/1. Peter Schmidt kom 15.1 med et modindlæg og kom her ind på kønkvotering ... Vi finder, at en debat om kønkvotering er mere væsentlig end det problem, som Thielst lægger hovedvægten på.... Vi vil derfor gerne foreslå Information at bringe debatmateriale, der belyser problemerne omkring kvoteringsprincippet, både de praktiske og de, der hænger sammen med fordommene imod princippet."

Helen Nash og Alpha Diallo

*Socialistisk Dagblad*⁵ 1. august 1979, af Peter Schmidt
Artiklen er forkortet væsentligt.

Denne artikel drejer sig om diskrimination og udvisninger pga. køn, race og seksualitet.

Sidste sommer blev Helen Nash udvist af Danmark. Hun er amerikaner og lesbisk. Postarbejdernes Ligestillingsudvalg havde i et åbent brev til daværende justitsminister, Erling Jensen, skrevet, at udvisningen var "sexisme, der kunne sammenlignes med racisme". Hun blev udvist, fordi hun ikke kunne gifte sig. Hun er nemlig lesbisk.

Justitsministeriet tvangsforflyttede Helen og hendes veninde til en tilværelse som omflakkende turister i og udenfor Danmark i næsten et år. Selv om de heldigvis nu er tilbage i Danmark og Helen Nash har fået opholdstilladelse, ændrer det ikke ved det faktum, at Justitsministeriet udøvede sexisme - diskriminering af homoseksuelle. Heteroseksuelle i samme situation ville have kunnet gifte sig.

Alpha Diallo er sort. Hans eneste forbrydelse er, at han er politisk flygtning og at han fik en dom i Frankrig (hvor han har boet som voksen, red.) for besiddelse af marihuana. Ifølge hans advokat, Thorkild Høyer, ville dommen herhjemme medføre 2 måneders frihedsberøvelse - i Frankrig 10 måneder.

Alpha Diallo har opholdt sig i Danmark i ca. 4 måneder. Han blev anholdt i Christiania for dokumentfalsk, fordi han som flygtning har måttet leve med falske papirer i mere end 20 år. Han er 26 år gammel og har ikke været i sit hjemland siden han var seks.

Som underskriver af Flygtningekonventionen har Danmark en forpligtelse til ikke at udvise personer, hvis deres liv er i fare ved en sådan udvisning. Alpha-Diallo-komiteen har overbragt Justitsministeriet beviser, som dokumenterer: 1) at Alpha Diallo's far blev myrdet af den nuværende diktator, Sékou Touré, 2) at hans to onkler har lidt samme skæbne, 3) at hans bror opholder sig i Canada som politisk flygtning, 4) at Sékou Touré udøver en racistisk forfølgelse af den stamme, som Alpha Diallo tilhører, 5) at 4.000 mennesker sidder i fængsel uden dom, 6) at tortur er langt fra ualmindeligt, og 7) at dødsstraffen eksisterer.

Thorkild Høyer siger, at forholdene i Guinea tåler sammenligning med Uganda under Idi Amin.

I strid med Flygtningekonventionen

I strid med FN's Flygtningekonvention og menneskerettighedserklæring bliver Justitsministeriet medskyldig i Sékou Touré's racistiske forfølgelse af den stamme, Peul, som Alpha Diallo tilhører, ved at udvise ham til en sikker død eller fængselsstraf.

Alpha Diallo-komiteen vil fortsætte sit arbejde, indtil Diallo opnår status som politisk flygtning. Han har arbejdet som musiker, og grupper som Savage Rose støtter ham aktivt i kravet om politisk asyl. 28 fagforeninger med mere end 175.000 medlemmer kræver, at Alpha Diallo får politisk asyl: "I krisetider skal fremmedarbejdere ud af landet og politiske flygtninge tilmed, hvis man ikke kan finde et påskud, tilsyneladende uden hensyn til om udvisningen kan medføre døden for den udviste... vi kræver, at manden får status som politisk flygtning i Danmark".

Alpha Diallo-komiteen har vedtaget følgende paroler, som skal bruges i en kommende

⁵"Racisme og sexisme" var artiklens oprindelige overskrift i "Socialistisk Dagblad" d. 1/8-1979